

Wygaśnięcie rozporządzenia, pierwotnie przewidziane na dzień 31 marca 2004 r., zostało następnie przesunięte o rok, co pozwoliło stoczniom wspólnotowym na zawarcie do dnia 31 marca 2005 r. (nowa data wygaśnięcia rozporządzenia) innych umów na budowę dla określonych typów statków transportowych i towarowych. Rozporządzenie przewiduje, na korzyść tych umów, pomoc odpowiadającą 6 % wartości umownej. Skarżąca zawarła pięć umów na budowę statków transportujących produkty chemiczne.

W celu sfinansowania wszystkich umów obowiązujących w latach 2002-2005 Włochy notyfikowały dwie transze finansowe każda w wysokości 10 mln EUR. Komisja udzieliła zezwolenia na pierwszą w decyzji z dnia 19 maja 2004 r., podczas gdy w zaskarżonej decyzji odmówiła zezwolenia na drugą. W tym zakresie Komisja potwierdziła, że uzupełniające finansowanie stanowi „nową pomoc”, o której mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 140 z dnia 30.4.2004, s. 1), gdyż przekracza o 20 % początkowy budżet reżimu. Podnosi ona ponadto, że uzupełniające finansowanie jest niezgodne ze wspólnym rynkiem, ponieważ notyfikacja nastąpiła po dniu 31 marca 2005 r., dacie wygaśnięcia rozporządzenia (WE) nr 1177/2002.

Skarżąca uważa, że rząd włoski nie mógł przewidzieć przed dniem 31 marca 2008 r. finansowania umów, o których nie mógł wiedzieć, gdyż przedsiębiorstwa miały prawo do ich zawarcia do ostatniego dnia zastosowania rozporządzenia (31 marca 2005 r.)

Z tych względów skarżąca podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji w szczególności następujące zarzuty:

- naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1177/2002 w zakresie szczególnych celów realizowanych przez prawodawcę w ramach przepisów art. 87 ust. 3 lit. e) WE,
- naruszenie art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 w zakresie kwalifikacji finansowania uzupełniającego w wysokości 10 mln EUR jako „nowej pomocy”,
- brak znaczenia rekomendacji z dnia 20 czerwca 2005 r. organu concyliacyjnego WTO w zakresie umów budownictwa okrętowego zawartych zgodnie z prawem w ramach reżimu rozporządzenia (WE) nr 1177/2002,
- brak uzasadnienia w zakresie rzekomego braku podstawy prawnej pozwalającej na dopuszczenie finansowania uzupełniającego,
- naruszenie zasad dobrej administracji, kontradyktoryjności, prawa do obrony, równego traktowania, subsydiarności i proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — Kerma przeciwko OHIM (BIOPIETRA)

(Sprawa T-586/08)

(2009/C 55/80)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Kerma (Puegnago sul Garda, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Manzoni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że znak towarowy BIOPIETRA odpowiada wymogom zawartym w art. 4 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i że nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- obciążenie OHIM kosztami postępowania w razie wydania orzeczenia na jego niekorzyść.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BIOPIETRA” (zgłoszenie nr 5.658.893) dla towarów należących do klasy 19.

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie skargi.

Podniesione zarzuty: Naruszenie i błędna wykładnia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/09)

(2009/C 55/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich